

Еремия.

Тѣхъ ги е страхъ до го арестувать денѣ —

Динко.

Не, ами отъ уважение къмъ чина. Че денѣ — то ще бѣде цѣлъ срамъ.

Еремия.

Който щѣше да падне на тѣхъ, а не на чича — Да, тѣ се боягъ отъ възмуцението на ония, които все още цѣнятъ хората!

Динко.

Не трѣбваше, не трѣбваше да я докаратъ до тамъ. (Негъреливо). Но той гдѣ отиде, азъ бързамъ — (Къмъ вратата). Инокенте!

Мълчание.

VI

Инокентий.

(Въ обикновени шаечени дрехи, безъ расо и калемявка влиза въ стаята, носѣйки расото и калемявката въ рѣцѣ. Развълнуванъ и блѣдъ). На Динко, занесъ имъ ги и имъ кажи, че могатъ да правятъ каквото щатъ. Само че не съ расото ще ме видятъ.

Динко.

(Съ удивление) Инокентий!

Еремия.

(Се спуща, хваща рѣката му и силно я стиска). Отлично! Ти надмина всички ни.

Мълчание.

Въ стаята се сдрачва и настава тишина, въ която се вслушали всички.

Инокентий.

Вземи ги, вземи ги Динко! Тѣй трѣбаше да се свърши. Такъвъ е краятъ на всички, които по сърдце, а не и по умъ се прѣдадатъ на нѣщо. Сега азъ само за едно скърбя, че това става тѣй късно. Тѣй късно, когато толкова много бихъ желалъ да работя, да се боря противъ тия неправди, които единъ цѣлъ животъ не съмъ виждалъ.